

RAONS D'ESPERANÇA

UNA NOVA NORMALITAT

**Joan Manuel
Mercadal Victory**
Diaça

L'endemà de la publicació d'aquest escrit, si Déu ho vol, entrarem en la «fase 1» del desconfinament o de la desescalada, amb la que ens aproparem a allò que el president Pedro Sánchez ha denominat «nova normalitat».

Certament la crisi sanitària provocada pel SARS-CoV-2 i la pandèmia de la Covid-19 ens ha canviat moltes coses, en les nostres realitats personals, familiars, professionals, econòmiques, i també en les nostres realitats parroquials, diocesanes, pastorals.

Una Setmana Santa sense oficis públics, seguint-los només per televisió o per internet, sense confraries al carrer, és un fet extraordinari, que hem de pregar Déu que no es torni a repetir.

Les conseqüències econòmiques d'aquesta crisi sanitària ja les podem veure: comerços tancats, carrers casi buits, tota la planta hotelera sense turistes, un augment de la taxa d'atur bestial, el nombre d'atesos a través de Caritas i altres serveis assistencials s'ha multiplicat en les darreres setmanes. És un fet innegable que moltes coses han canviat, fins ara, però crec que també és indubtable que moltes podrien haver canviat per sempre.

Perquè també hi ha hagut canvis positius, enmig de la desolació de la malaltia i la crisi social i econòmica: la relació amb els veïns, la valoració de la tasca dels serveis essencials, sobretot dels sanitaris, però també dels treballadors de supermercats, forns de pa, repartidors, empleats de neteges públiques, etc. Açò no hauria de tornar a ser com abans.

❖ **LA RELATIVITAT** de coses que semblaven imprescindibles com el futbol o l'esport professional, i la importància que hem après a donar a coses que no apreciàvem habitualment, coses tant simples com anar a fer una volta pel poble, i veure aquells que t'estimes i t'estimen. Ara ho trobam fonamental, i açò no hauria de tornar a ser com abans.

Hi ha coses i situacions que hem hagut de suspendre, i que hem de procurar que

En aquesta nova normalitat en la que -si Déu ho vol- anirem entrant poc a poc, hem d'aprofitar per a canviar per sempre algunes coses»

aquesta suspensió ens ajudi a valorar la importància que tenen en la nostra vida. Certament, l'absència de celebracions comunitàries de l'Eucaristia és -possiblement- la més rellevant... com en tantes coses, ens hem hagut d'acostumar. Ens podrem retrobar amb el Senyor i amb els germans, amb totes les precaucions indicades, a partir de dilluns 11, i sobretot, de dissabte 16 i diumenge 17 a les celebracions dominicals.

En aquesta nova normalitat en la que -si Déu ho vol- anirem entrant poc a poc, hem d'aprofitar per a canviar per sempre algunes coses, aprofitant la represa de les nostres celebracions. Si aquestes setmanes hem llegit les lectures a casa, fem-ho també ara, abans de la missa, o després. Si hem fet una estona de pregària en família, fem-ho també ara, independentment de la nostra presència a les parroquies. Després de tants de dies sense trobar-nos intentem que la nostra trobada amb el Senyor sigui prioritària, mantenint un espai de silenci, de recolliment en els nostres temples, sobretot abans de les

celebracions. Intentem arribar abans de l'hora, per poder preparar el nostre cor a la celebració; ja els saludarem (amb les degudes distàncies) quan acabi la missa. Aquestes ganes de celebrar junts i de retrobar-nos amb el Senyor i amb els germans, tampoc haurien de tornar a ser com abans.

❖ **LA SOLIDARITAT** d'aquestes setmanes, moltes vegades de símbols i de gestos, haurà de convertir-se en una cooperació econòmica d'ajuda als necessitats, que són molts i seran encara molts més. Demanem als rectors com podem participar en grups de Caritas, com podem aportar el nostre temps, les nostres habilitats, els nostres diners, per a alleugerir els moments de dificultats dels que ho necessitin. El bisbat ha obert un «Fons de solidaritat post-covid» gestionat per Caritas al que podem afegir les nostres aportacions. Reprenguem amb més força que mai -quan sigui possible- les nostres visites als geriàtrics, que han patit molt i pateixen encara aquest distanciament dels familiars i amics.

La nova normalitat està per construir, però no esperem que ens la donin feta. Som nosaltres els que l'hem de construir. En algunes coses no podem tenir cap influència, però en moltes, la decisió és nostra.

Intentem que aquest futur sigui més humà, més cristià, més profundament arrelat en tot allò que Jesús ens ha ensenyat.

